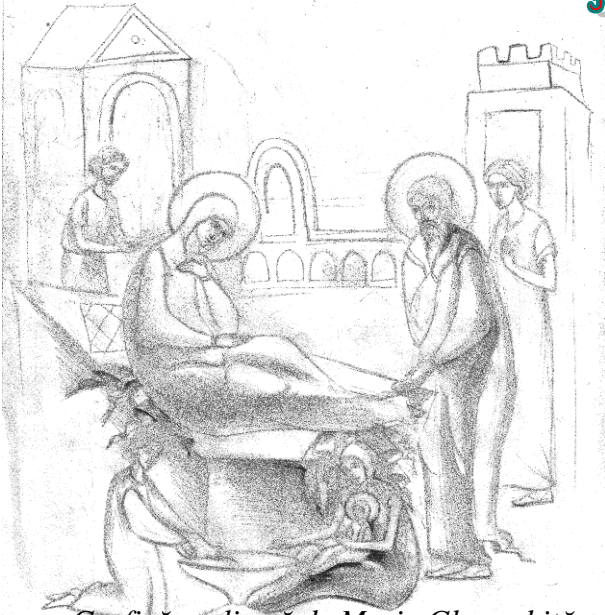

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a XI-a după Rusalii

În această săptămână, joi: **Nașterea Maicii Domnului**

Grafică realizată de Maria Gheorghiiță

„Nașterea ta, de
Dumnezeu
Născătoare
Fecioară, bucurie a
vestit la toată lumea;
că din tine a răsărit
Soarele dreptății,
Hristos Dumnezeul
nostru, și, dezlegând
blestemul, a dat
binecuvântare și,
stricând moartea,
ne-a dăruit nouă
viață veșnică”.

**Troparul Nașterii
Maicii Domnului**

Din tâlcuirea Evangheliei

- Arhim. Teofil Părăian -

Nu se poate să fie ceva mai înalt și mai frumos în privința iertării, decât iertarea pe care a dat-o tatăl fiului risipitor când fiul s-a întors. Sfântul Ioan Gură de Aur pune o întrebare retorică și zice: „Cum, asta-i plata păcatului?” Și răspunde tot el: *Nu, nu-i plata păcatului, ci-i plata întoarcerii, plata pocăinței*”. Asta înseamnă, iubiți credincioși, să ierți din inimă. Să tai tot când ierți, să nu reproșezi nimic, să fii mulțumit că poți ierta, să fii mulțumit că poți primi, să fii mulțumit că poți iubi, să fii mulțumit că poți fi fericit iubind, iertând, trecând cu vederea, îngăduind. Dar, oare, iubiți credincioși, noi cum stăm cu iertarea? Iertăm și noi din inimă? Bineînțeles că toate ale omului sunt la măsura omului, fiecare iartă cum poate, dar să nu uităm niciodată că suntem datori să iertăm din inimă...

Ca să ierți, trebuie să ți se ceară iertare. Nici Dumnezeu nu iartă dacă nu i cere omul iertare. Nici noi nu suntem datori să iertăm doar pentru simplul fapt că cineva ne greșește. Iertarea se dă la cererea celui ce greșește. Pentru a putea ierta, trebuie să fim boinevoitori și doritori de a ierta, să așteptăm întoarcerea, să fim buni cu el și când el e rău cu noi, dar iertarea propriu-zisă se dă atunci când ți se cere...

Iertarea se dă pentru schimbarea omului și când cineva recunoaște că a greșit, trebuie să facă totul ca să nu mai greșească și să nu mai facă lucrul acela pentru care își cere iertare. Ai vorbit pe cineva de rău, nu poți să primești iertare dacă-l vorbești mai departe de rău, ci trebuie să începi să te vorbești pe tine de rău, că tu ai gândit rău și ai vorbit de rău. ...Binele să se arate în noi și prin iertarea pe care o dăm celor ce ne greșesc nouă.

Evanghelia duminicii

Pilda datornicului nemilostiv (Matei 18, 23-35)

23. De aceea, s-a asemănat împărăția cerurilor omului împărat care a voit să se socotească cu slugile sale.
24. Și, începând să se socotească cu ele, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți.
25. Dar neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeia și copiii și pe toate câte are, ca să se plătească.
26. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot.
27. Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria.
28. Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el, îl sugruma zicând: Plătește-mi ce ești dator.
29. Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Îngăduiește-mă și îți voi plăti.
30. Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria.
31. Iar celelalte slugi, văzând deci cele petrecute, s-au întristat foarte și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate.
32. Atunci, chemându-l stăpânul său i zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat.
33. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine?
34. Și mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria.
35. Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta fiecare fratelui său din inimile voastre.

Fecioara – fiică și mamă a neamului omenesc

Fiecare creștin știe că Nașterea Maicii Domnului este rodul rugăciunii evlavioșilor părinți Ioachim și Ana, care toată viața doriseră să aibă în sânul familiei lor un urmaș. Însoțită de așteptări, această dorință nu cunoștea margini și era cu atât mai mare, cu cât sfinții și dreptii părinți Ioachim și Ana trăiau uneori momente stăpânite de gândul că se găsesc în rândul celor care, potrivit credinței și tradiției poporului biblic, nu primesc binecuvântarea lui Dumnezeu de a avea copii, din cauza nevredniciei lor. Totuși, în această stare de încordată așteptare, inimile lor nu încetau să bată în numele unei împliniri în care credeau așa de mult. Ruga lor a fost ascultată și dorința împlinită. Și Ana, “țarina cea mai înainte neroditoare”, cum spun imnele sfințelor slujbe, odrăsleşte prunc “ca o floare de Dumnezeu sădită” pe Pururea Fecioara Maria, „izvorul de viață dător”.

Sărbătoarea aceasta, într-un mod cu totul deosebit, ne duce cu gândul la “începutul mântuirii noastre”, amintindu-ne Nașterea Celei ce avea să primească în sânul ei cel sfânt pe Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul lumii.

Sfintei Fecioare Maria I s-au adus de către toți creștinii, din toate veacurile, cinstire aleasă, pentru darurile ei mari de care s-a învrednicit, de a fi Născătoare de Dumnezeu, de a fi și de a rămâne Pururea Fecioară, de a fi rugătoare și mijlocitoarea creștinilor în fața Tronului dumnezeiesc.

Din același simț al venerării ei, imnografii cei mai iscusiți I-au închinat talentul lor în imne de proslăvire, iconografii din toate timpurile I-au păstrat ca pe o comoară de mare preț și ca pe o zestre a sufletului lor chipul ei cel sfânt, din care radiază dragostea maternă, arhitectii au înălțat întru pomenirea ei biserici în toate locurile unde au existat creștini, iar propovăduitorii Bisericii au adresat în cuvântările dedicate Sfintei Fecioare cuvintele cele mai alese, asemănând-o cu tot ce este mai frumos și mai scump pe lume.

“Aleasă ești, cu adevărat, ca soarele, pentru că ești încununată cu toate razele darurilor dumnezeiești și strălucești mai vârtos între celelalte lumini ale cerului. Aleasă ești și frumoasă ca luna, care cu lumina ei strălucește mai mult decât stelele cerului. Aleasă ești ca revărsatul zorilor, pentru că ai gonit noaptea și toată întunecimea păcatului, aducând în lume ziua cea purtătoare de viață. Aleasă ești ca izvorul carele cu curgerile cereștilor bunătați adapă sfânta Biserică” – astfel ne-o prezintă unul dintre marii noștri predicatori români, Mitropolitul Antim Ivireanul, în *Predici*.

Iar creștinii de rând, în simțirea lor curată, au cinstit-o punându-și viața în slujba Născătoarei de Dumnezeu. Au cinstit-o păstrându-I chipul cel sfânt în casele lor, căruia s-au închinat și I-au înălțat rugăciuni. Este „limanul mântuirii”, aducând mângâiere inimilor noastre. Sub acoperământul cel sfânt al ei ne aflăm noi toți creștinii, ca niște adevărați fii ai ei.

Și bucuria pe care ne-o revărsă Cerurile prin nașterea Maicii Domnului, ne renaște la o viață nouă,

curată, ne sfințește, sălășluind în inimile și în sufletele noastre liniște și pace. Simțim prezența și căldura dragostei sale, simțim sprijinul, ajutorul și mângâierea ei. În puritatea și neprihănirea inimii noastre, în asemenea clipe, cu adevărat o venerăm, ne încredințăm și ne dăruim ei, făcându-ne atât de fericiți ! Suntem încredințați că rugăciunile noastre totdeauna vor fi ascultate de ea, ca una care ne este tuturor Maică.

Să privim icoana ei cea sfântă, așezată, după obicei, în sfințele noastre biserici, la locul cel mai cinstit, alături de icoana Domnului Iisus Hristos ! Este impresionantă icoana Maicii Domnului în chip de rugătoare: mâinile ei, privirile și întreaga ființă îi sunt îndreptate spre ceruri, spre Dumnezeu. Este una din cele mai vechi icoane ale Născătoarei și a fost pastrată de primii creștini în timpul persecuțiilor în catacombe. Ea personifică însăși Biserica lui Hristos. Câtă blândețe și evlavie este întipărită în chipul ei, câtă dragoste radiază din privirile ei rugătoare, mereu ațintite asupra noastră ! Ea este înfașisată ținând în brațe pe Pruncul Divin, nedespărțită de El – această unire nedespărțită întruchipează legătura ce s-a făcut între cer și pământ, între oameni și Dumnezeu, ea rămânând pentru totdeauna Mama a întregului neam creștinesc.

Născătoarea de Dumnezeu rămâne o taină necuprinsă cu mintea și pe care vorbitorul n-o poate descoperi: *“De te voi numi cer, ești mai înaltă decât el, fiindcă ai născut pe făcătorul cerului”* – spunea același sfânt ierarh român.

Anca Voicu

Omul milostiv

Într-o școală de la țară, la ora de religie, un copil l-a întrebat pe preot, care le vorbea despre milă, ca despre prima virtute pe care trebuie să o avem neapărat ca să ne mântuim:

- Părinte, dar eu, care sunt sărac și nu am ce dărui, cum să fac eu milostenie ? Dacă aș avea și eu mai mulți bani, aș da cu dragă inimă, dar așa...

- Fiule, nu asta înseamnă milă. Uite, de exemplu, ieri dimineață, plecând cu treburi, am văzut-o peste drum pe mama ta, ieșind din curte și ajutând până acasă o bătrână, ce se ostenea cu o legătură de lemne. Mai târziu, am zărit-o iarăși îndrumând un călător ce se rătăcise și, chiar dacă nu l-a putut ospăta, un sfat bun și o cană cu apă rece s-au găsit și pentru el. Când vecina de alături a plecat în târg cu treburi, i-a lăsat în grijă copilul cel mic. Spre seară, când doi săteni se certau în drum, a ieșit și cu vorbe frumoase de i-a împăcat. Vezi tu, acum, ce este mila ? Chiar dacă nu ai bani să dai și celorlați, nimic nu te împiedică să-i ajuți cu atât cât poți. *Nu trebuie să dai din buzunar, ci din suflet !*

Text cules de Antonia Mărgineanu

Cronică de pelerin pe muntele Ceahlău

În zilele de 30 și 31 august 2005, parohia noastră a organizat o frumoasă excursie ce a îmbinat o temerară ascensiune pe Muntele Ceahlău cu pelerinajul duhovnicesc la așezămintele mănăstirești din zonă.

Grupul nostru – eterogen ca etate (cel mai mic de doar 5 ani, ca și „decanul” în vârstă de 68 de ani purtau același nume: Ștefan), a pornit din Iași, marți 30 august, la ora 5.47 la bordul unui elegant autocar, spre ținuturile de legendă ale munților Neamțului către semețul Ceahlău. La orele 7.00, deja treceam podul peste Siret, la Pașcani, trăind sentimente de înfiorare la vederea apelor încă involburate în urma ploilor abundente din această vară. Urcând dealul la Gâstești spre Codrii Pașcanilor, la intrarea în pădure, pe partea dreaptă am putut observa Schitul „Sfânta Teodora de la Sihla” și el marcat de intemperiiile din ultimele săptămâni. La orele 8.15, treceam podul peste râul Moldova, râu încărcat de legende și istorie.

În satul Dumbrava (fost Grași de sub pădurea Blebea) am admirat pe partea stângă, schitul „Sfântul Mina”, înălțat imediat după 1989. În centrul orașului Târgu Neamț, am putut observa Biserica Mare a orașului, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” a cărei siluetă sveltă este împodobită cu elemente ornamentale. La orele 8.30, treceam podul peste râul Ozana, admirând biserica și școala din Humulești în fața căreia tronează bustul mareleui nostru povestitor, Ion Creangă. În satul Vânători, în dreapta, cocoțată „pe o stâncă neagră”, ne întâmpina Cetatea Neamțului, având în răsărit de soare chipul luminos în semn de bun venit.

Am lăsat în dreapta drumul ce duce spre Mănăstirea Neamțului și, imediat pe partea stângă, Schitul Branște ce administrează ferma agricolă a acestei mănăstiri. Am lăsat în urmă „Gura Secului”, drumul ce duce în munți spre mănăstirile Secu, Sihăstria și mai sus Schitul Sihla, Peștera Sfânta Teodora și biserița dintr-un singur lemn. Pe nesimțite am trecut prin Pipirig și am început să urcăm Culmea Stânișoarei ajungând sus în vârful muntelui Petru Vodă (cota 900 m), iar când am început să coborâm spre satul cu același nume, am lăsat în dreapta drumul ce duce la Schitul „Petru Vodă” situat la 4, 5 km de la șoseaua principală. Ajunși la Poiana Largului, printre nori am putut observa creștetul pleșuv al Ceahlăului. De pe podul care traversează lacul am admirat în dreapta „celebra” Piatră a Teiului cîndva spaima plutașilor care duceau plutele de la Vatra Dornei la Piatra Neamț, ajungând uneori chiar și în aval de Bacău pe Siret până la Galați.

În monotonul zumzet de motor, am traversat podul peste Bistricioara și am început să urcăm prin comuna Ceahlău. La orele 9.15 iată-ne ajunși în Stațiunea Durău, pe o vreme răcoroasă, numai bună pentru urcușul pe munte.

Între multele edificii turistice am putut admira Mănăstirea Durău, unde am asistat la săvârșirea slujbei Agheazmei Mici, dar și clădirea Centrului Cultural Pastoral „Sf. Daniil Sihastrul” din Durău. Aici am putut admira Sala de Conferințe, Sala mare minunata capelă dar și sala cu spațiu pentru amplasarea un „altar” pentru eventualele ceremonii ale altor confesiuni. Pe terasa stăreției mănăstirii am servit micul dejun în „acordurile muzicale” ale gălăgiosului și impetuosului pârâiaș Durău cu micile cascade ce ne impresionau. Cochetele căsuțe ale maicilor te fac să te simți la Văratice sau la Agapia.

La orele 11.00 am început ascensiunea pe Ceahlău. Am ales la urcare traseul ce duce pe la Cabana „Fântânele”, unde am ajuns după aproximativ două ore, un traseu foarte frumos, pitoresc dar și greu accesibil datorită alternanței de rampe, grohotișuri, izvoare și pârâiașe, care îngreunau urcușul, pietrele și stâncile pe care le escaladam fiind umede. Din crengile uscată găsite pe drum, cei mai „inventivi” și-au confecționat bastoane și alte bețe de sprijin. La cabana Fântânele „cota 1400 m”, pe mesele din brad din curtea pietruită cu lespezi naturale din piatră de Ceahlău, am servit prânzul, golindu-ne tot mai mult rucsacii din spate care erau o adevărată povară pentru noi. După acest binemeritat popas de oră la Fântânele, la orele 14.00, am „atacat” etapa a 2-a, puțin mai ușoară, cu pante mai domoale și priveliști extraordinare.

Ajunși la „Piatra Ciobanului”, ne-am odihnit puțin și am făcut fotografii, spre amintirea acestor clipe petrecute în creierul munților. Vedeam în zare Poiana Teiului, Hangu, Buhalnița – peste lacul Bicaz, iar spre nord-vest, admiram Munții Bistriței, în centrul cărora treaversează vârful Grintieș (1758 m) și Munții Călimani. Ne-am continuat apoi urcușul, trecând pe lângă grupul de stânci ascuțite numit „Creasta Cocoșului”, după care am ajuns la vârful „Panaghia”, ca o cană uriașă răsturnată.

Am uitat și de greutatea rucsacului și de febra musculară care începuse să ne „curteze”, de foame și de sete sau de ora deja înaintată. Timpul frumos ne-a deschis o perspectivă mirifică și ne-a determinat să ne considerăm cu adevărat niște norocoși.

La orele 18.00, după cea am „defilat” pe lângă Vârful „Toaca” (1904 m), unde se află Stațiunea meteorologică, am ajuns la Vestita Cabană „Dochia” (1860 m) de pe vârful cu același nume. După încheierea formalităților de cazare, am plecat la Mănăstirea Ceahlău, care are două hramuri: „Schimbarea la Față” și „Sfântul Voievod Ștefan cel Mare”. Aici am participat la Slujba Vecerniei pe care o oficia... tocmai părintele Ciprian cel care ne stropise dimineața cu agheazmă la mănăstirea Durău. El urcase pe traseul mai dificil, dar mai scurt pe la cascada „Duruitoarea”.

Când am ieșit seara târziu de la Biserică, în drum spre cabană, am putut admira priveliștea în jos spre Stațiunea Durău, ce ni se înfățișa sub forma unor pâlcuri de zeci și sute de licurici, iar deasupra noastră stelele străuceau parcă mai tare și erau mai mari decât cele pe care le privim noaptea la Iași, mai aproape de noi și parcă mai scilpitoare. Am trăit momente unice, parcă eram într-o țară de basm, jos stele, sus stele, aerul curat răsfirat și ozonat ne înfiora plăcut și n-am fi vrut să ajungem la cabană niciodată. Am înțeles atunci de ce apostolii pe Tabor nutreau un gând asemănător. Este un sentiment pe care greu poți să-l descrii în cuvinte, este o trăire aparte, crezi că te afli într-o altă lume, într-o altă viață.

Îmi amintesc vorbele regretatului profesor universitar Gugiuman, fost decan al Facultății de Geografie din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași care, în urmă cu aproximativ 50 de ani, ne spunea: „cine urcă Ceahlăul măcar o singură dată, poate spune că are deja două vieți”. Și-i dau dreptate. Puțini dintre munții noștri au constiuit o prezență atât de vie în existența oamenilor și au generat atâtea legende ca Ceahlăul, această „piatră nestemată” a Moldovei cum a fost denumit masivul de către marele cărturar Dimitrie Cantemir. Fiecare stâncă își are povestea ei, uneori izvorâtă din îndepărtatele vremuri ale locuirii geto-dacice, identificând

Ceahlăul cu „Kogheanul” (Kogaionon) muntele sfânt al dacilor în care sălășluia Zamolxis. Pe lângă vârful amintit, „Toaca”, „Panaghia”, „Dochia”, din platoul Ceahlăului mai țâșnesc formele bizare ale altor înălțimi: „Ocolașul Mare” (1911 m) și „Ocolașul Mic”, „Bâtca Ghedeonului”, „Cușma lui Decebal”, „Lespezi”.

Bogatul inventar floristic al Ceahlăului cuprinde peste 1250 plante inferioare și 1540 plante vasculare dintre care peste 800 specii de palnte cu flori, adică un sfert din floara antofică (antofite, din gr. *anthos*=floare, termen folosit pentru a denumi plantele cu flori) ale țării. Multe dintre acestea sune de specii rare, ocrotite prin lege (foarea de colț, papucul doamnei, sângele voinicului), iar „Portița cu crini”, care este acoperită de frumoase exemplare de larice pe o suprafață de 285 ha a fost declarată monument al naturii.

Miercuri, 31.08.2005, a doua zi a „expediției” noastre a fost și va rămâne de neuitat. Dis de dimineață, o parte din grup a urcat la vârful Toaca (1914 m. creastă cu antenă), iar o parte am participat la Sfânta Liturghie de la Mănăstirea „Schimbarea la Față”, de pe Ceahlău, oficiată de către Cuviosul părinte Ciprian împreună cu părintele nostru paroh Mihai Mărgineanu. Răspunsurile la slujbă au fost oferite de către doi cântăreți și ei pelerini, cărora li s-au alăturat și cei trei membri ai Corului parohiei noastre care ne-au însoțit pe munte.

Între orele 11-12 am servit masa pe trerasa din fața Cabanei Dochia, după care, la ora 12.00, am început coborârea muntelui pe traseul cascadei „Duruitoarea”. A fost urcușul greu, dar coborârea ni s-a părut și mai dificilă, mai ales că deja acumulasem din ziua precedentă o febră musculară. Norocul nostru că în grup erau și doi medici, Dr. Gabriela Mărgineanu și Dr. Panaitescu Dan, care ne-au dat încredere, oferindu-ne, după caz, sfaturi, dulciuri sau medicamente.

Personal, cunosc bine cascada Bâlea din Făgăraș și Trancele de la Zugreni de pe Bistrița, dar „Duruitoarea” parcă este cea mai spectaculoasă. Pornind de pe marginea de piatră a muntelui, cascada are două trepte, prima fiind înaltă de circa 20 metri. Apa pârâului „Rupturi” se avântă năvalnic în hău, ca un fuior uriaș de mătăasă albă, străvezie mângâiat de mii și zeci de mii de stropi care parcă striază și dantelează șuvoiul îndrăzneț care cade într-un cazan uriaș, iar de acolo (a doua treaptă de 10 m) la fel continuă într-un zgomot asurzitor. Am servit masa de prânz lângă cascada, am băut apă rece ca gheața, ne-am fotografiat și ne-am odihnit circa o oră, admirând curajoasa cățărare a câtorva tineri din grupul nostru, care au ajuns până pe micul platoru dintre cascade.

Ajunși la orele 18.00, ne-am eliberat de rucsaci și am servit masa de seară la măicuțele de la Mănăstirea Durău care, o dată în plus, ne-au confirmat cât de bună este mâncarea preparată în mănăstire. Nu poate fi trecut cu vederea și „protocolul” oferit pe parcursul drumeției de părintele Mărgineanu, cu presvitera și fetițele d-lor.

La orele 19.10 am pornit spre Iași, pe traseul pe care am venit, lăsând în urmă munții și sfințele mănăstiri, cu făgăduința ca la anul viitor să mai repetăm această „ispravă”, această „aventură” a Ceahlăului.

Pelerinajul nostru s-a încheiat târziu după căderea serii, cu o rugăciune de mulțumire rostită în biserica parohiei noastre către Bunul Dumnezeu și către Maica Domnului.

A consemnat Prof. Ștefan Roznovăț

I.P.S. Antonie Plămădeală s-a mutat la Domnul¹

Mitropolitul ortodox al Ardealului, Înalț Prea Sfințitul Antonie Plămădeală, s-a stins din viață, în seara zilei de 29 august a.c. Slujba înmormântării a avut loc joi, 1 septembrie a.c. la Catedrala Mitropolitană din Sibiu, fiind oficiată de către Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist împreună cu membri ai Sfantului Sinod, iar înhumarea s-a făcut vineri, 2 septembrie a.c., la Mănăstirea Brâncoveanu – Sâmbăta de Sus.

Înalț Prea Sfințitul Antonie Plămădeală s-a născut la 17 noiembrie 1926 în localitatea basarabeană Stolniceni, județul Lăpușna, primind la botez numele Leonida. A urmat cursurile Seminarului teologic din Chișinău (1937-1944), ale Seminarului Nifon din București (1944-1945), ale Facultăților de Teologie din București și Cluj (1945-1949) și de doctorat la Institutul Teologic din București (1956-1959). Între anii 1968-1970, a urmat cursurile de specializare în teologie și filosofie la „Heythrop College” din Oxford, unde a obținut titlul de doctor în Teologie (1971).

În anul 1949, a fost tuns în monahism la mănăstirea Prislop cu numele de Antonie, anul următor fiind hirotonit ieromonah. În același an, a fost condamnat în lipsă la 7 ani de închisoare pentru activitate anticomunistă, fiind arestat în anul 1954 și închis la Jilava până în anul 1956, cand va fi eliberat.

În 1970 a fost hirotonit Episcop-vicar patriarhal cu titlul de „Ploiesteanul”, în 1979, va fi ales Episcop al Buzăului, iar, în 1982, arhiepiscop al Sibiului și mitropolit al Ardealului.

Este autorul a numeroase cărți, studii și articole publicate atât în țară, cât și în străinătate, fiind membru al Uniunii Scriitorilor din România. A contribuit la restaurarea unor biserici monumente istorice, dintre care, în mod deosebit, menționăm rectitorirea, în vremuri vitrege, a mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, unde a întemeiat o Academie, centru de cultură și spiritualitate ortodoxă transilvană.

În anul 1992, a fost ales membru de onoare atât al Academiei Romane, cât și al Academiei de Științe din Chișinău. Pentru îndelungata și rodnică sa activitate a primit numeroase distincții și titluri bisericești și culturale din partea unor prestigioase instituții bisericești și laice.

Prin trecerea la cele veșnice a Înalț Prea Sfințitului Mitropolit Antonie Plămădeală, Biserica Ortodoxă Română pierde un mare ierarh și cărturar, iubitor de Biserică și Neam, pildă de răbdare și înțelepciune. *Dumnezeu să-l odihnească în pace și veșnică să-i fie pomenirea!*

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.